Ce-i rabdarea, chiar ma-ntreb
Ce-are ea, de eu ma tem?
Ce-ar putea avea asa de grav,
Sa n-o pot utiliza?
E o lectie cam dura?
E-o furtuna care tuna?
E ceva nemaivazut,
De al meu ochi mai prostut?
E ceva ce nu apare
In a mea carare oare?
Merg si merg si iarasi merg
Inainte, chiar si-alerg,
Poate e in fata mea
Asteptand, jos, undeva
Si tot merg si merg si merg
Si cobor si urc si-alerg
Trec campii, urc dealuri, munti
Inapoi nu ma gandesc
Trece-o zi, si azi si maine
Trece timpul, nu asteapta
Si mergang usor usor
Am ajuns la un pridvor
Doar un scaun care-i gol
Si ma uit alert in stanga
Sa zaresc ceva, nimica
Dreapta gol, la fel, pustiu
Totu-i alb, ba negru, griu
Si ma uit si nu-nteleg
Pentru mine e-un mister
Saturat de drumul greu,
Sunt la capat de traseu.
Si m-asez jos usurel
Imi trag sufletul nitel
Langa mine inca-un scaun,
Gol, nu-i nimeni, un simplu scaun,
Ostenit eu tot ma uit
In spate la al meu traseu
Lung, prea lung, mai mult sau mai putin greu
Ma intreb, ce-am facut eu?
Intre timp, pe-acel scaun liber
Se aseasza dintr-o data
O persoana, n-o cunosc
Si ma-ntreaba, “Cum ti se pare?
Al tau drum, s-a meritat oare?
A ta mare cautare
Plina, plina de disperare
Ai gasit ce-ai cautat?”
Ma intreaba, “Nu”, ii spun
Si atunci imi spune calm
Cu o voce de portelan
“Uite-ma, eu sunt aici
Langa tine, in sfasit
De-ai fi mers putin mai lent
De-ai fi stat putin nitel
M-ai fi fost gasit deja
Caci eram in urma ta”.